

MAX BARRY
POMSTA
MLOKŮM

≡ KNIHA ZLIN

Pomsta mlokům

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Max Barry

Pomsta mlokům – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAX BARRY
POMSTA MLOKŮM

alterum

MAX BARRY
POMSTA
MLOKŮM

**Pro Freddyho
Tentokrát se tu střílí**

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2020 by Max Barry

Translation © David Koranda, 2021

Cover design © Michaela Treuerová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7662-247-0

ISBN e-knihy 978-80-7662-259-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-260-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-258-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Prozřetelnost je moudřejší než vy a naplánovala všechny věci pro váš věčný užitek. Tím si můžete být jisti.

– JOHN FLAVEL

Setkání

Konečně nadešel čas a vy se řadíte, abyste zhlédli záznam kontaktu. Nedíváte se na něj poprvé; všichni ho už viděli. Vejdete dovnitř a hned poznáte lodní přepážky i tlusté trubicové zářivky, co se tehdy všude používaly. Všimnete si i černého gumového hrnku na kávu, postaveného na panelu vedle vnějších dveří od mezikomory. Ale tentokrát to nepůsobí stejně. Člověk to prý nedocení, dokud to nevidí na vlastní oči, a je to pravda. Stačí otočit hlavu, a jako byste se ocitli přímo v záznamu. Jen do něj vkročit. I ten hrnek na kávu skoro můžete vzít do ruky a napít se z něj. Přejde vám to jiné, než když jste to viděli na posled. Jako byste tam sami byli.

Vepředu stojí čtyři postavy v bílých oblecích. Jde o záznam prvního kontaktu, takže je poznáváte: Maladanto, White, Esperanza a Bocková. Stojí tam jako živí. Kdosi vedle vás se nadechne. V hrdle vám sílí nutková potřeba: Měli byste je varovat! Muž po vaší pravici dokonce udělá krok vpřed a zatne ruce v pěst. Sice jste věděli, na co se dnes budete dívat, ale nikdo nečekal, že se u toho budete cítit takhle – jako byste u toho vlastně neměli být. A to nejenom kvůli tomu, že víte, co se stane, že před vámi stojí čtveřice lidí, kteří by od vás potřebovali pomoc, a tu jim vy nemůžete poskytnout, ale že tu spíš nemáte co dělat. Oni záhy prožijí nejhorší okamžik svého života a vy jste se na něj jen přišli podívat.

Plátěné obleky, plastové helmy. Esperanza drží tenkou tyč, kterou používá trochu jako bodec na dobytek. Lepší zbraň nikdo nemá. Nezapomínejme, že jsou to všichni vědci. Do vesmíru letěli studovat bakteriální množení. Jenže pak zaregistrovali náznak řízeného pohybu v místě, kde neměl co dělat; na miliony kilometrů široko daleko nikdo jiný nebyl. Mohli – a měli – se otočit a letět pryč, ale takhle tu teď stojí. Bok po boku. S bodcem na dobytek.

Rozestavěli se příšerně. Na standardním záznamu si tohle člověk pořádně neuvědomí. Na první pohled jsou všichni v klidu a nachystaní. Ale takhle v detailu je vidět všechno to, co se brzo zvrtně. Esperanza stojí o půl kroku dál, než by měl, a váhu má na pravé noze. Je zcela jasné, že takhle si budou s Maladantem akorát překážet. Bocková by měla stát u vnitřních dveří, jenže si nakročila moc dopředu. White má nervy v kýblu. Oči mu tékají po kabině a – *tamhle!* – spočinou na hrnku. Je zřejmé, co ho napadlo: *Tamhle jsem tě nechal.*

„Otevřete,“ poručí Maladanto.

Vnější mezikomorové dveře lodi *Coral Beach* cvaknou, bouchnou, odsunou se a odhalí bezednou temnotu. Dekomprese všem rozvlíne obleky. Whiteův hrnek spadne z panelu a začne se kutálet do prázdnoty.

„Hlavně klid,“ řekne Maladanto. Hlas má hluboký, sytý a důvěrnější, než jak mluvil kdykoliv předtím. Kdysi sloužil u armády a jako jediný z celé posádky má alespoň nějakou vojenskou zkušenost. Když se ještě používali živí piloti, létal s raketoplány. „Dneska se zapisujeme do dějin, tak ne že to zkoníte.“

Bocková zvedne ruku a chce si setřít pot z obočí. Místo toho si hřbetem dlaně přejede po ochranném štítu. Pak ruku svěsí, jako by si ani neuvědomila, jakou hloupost právě udělala.

Vítr utichá. Dveře se dootevrou, co to jde, a bouchne to s nimi tak, až to člověk cítí v nohách. Kromě kradmých nádechů je všude klid. Několik minut všichni stojí na svých

pozicích. Z běžně dostupného videa tuhle pasáž vystřihli. Ke kontaktu v něm dojde, jen co se dveře otevrou. Proč by se měl někdo dívat na čtveřici lidí, jak postávají na místě, že ano? Na nezkráceném záznamu se ukazuje, že White opakovaně naprázdno polyká. Několikrát na deset vteřin zavře oči. Bocková si v jednu chvíli sotva slyšitelně zamumlá pod vousy: „Do háje.“ Do levé nohy ji chytne křeč tak silná, až se jí z toho vlní oblek. Všechny tyto detaily jsou vidět a záleží na nich.

Maladanto se zeptá: „Kde jsou?“

Nahoře ve velíně téhle plastové kocábky sedí de Veers a sleduje monitory. Z pětičlenné posádky je nejmladší, a když mu Maladanto přikázal chopit se řízení, bránil se, protože chtěl jít s ostatními dolů do mezikomory. Ale jen krátce, jelikož je to dobrák od kosti s téměř permanentním úsměvem na tváři. Za čtyři minuty bude po smrti.

„Vypadá to, že dva jsou na pravoboku, jeden na zádi, jeden na levoboku a jeden vespod,“ popisuje de Veers. „Nejspíš si nevšimli, že jsme jim otevřeli dveře komory.“

Tři dny sledovali hnědý balvan o průměru téměř jeden kilometr. Vědí o něm pouze to, že je děravý skrz naskrz a že se pohybuje, jako by měl nad svým směřováním určitou kontrolu. Před deseti hodinami se začal stáčet směrem ke *Coral Beach*, skoro jako by si jí teprve tehdy všiml. Před hodinou z něj vyletělo pět tmavých kuliček, které propluly temnotou a dosedly na trup lodi. Posádka je od té chvíle monitoruje především po zvuku. Zvenku je totiž slyšet *dup dup dup*, jako by tam někdo chodil.

Po vaší levici přechází jakási žena strnule k východu. Nejraději byste se k ní přidali. Jenže Maladanto, Esperanza, Bocková a White stojí u dveří komory a vy si s údivem říkáte, že do toho vůbec nemuseli jít. Kdykoliv z toho všeho mohli vycouvat a nechat to na jiných. I teď mohli zavřít vnější dveře a odletět s *Coral Beach* pryč, a možná by se tím nezměnilo vůbec nic – možná už v tu chvíli měli svůj osud zpečetěný.

Přesto ale zůstali spolu a postavili se tomu čelem. A vy tu zůstanete s nimi.

„Tak jo,“ ozve se vám de Veers v uchu. „Už si všimli. Všech pět neznámých objektů se blíží ke dveřím mezikomory.“

Ruce se jim sevrou v pěst, kůže kolem očí se zvrásní. Esperanza ukročí doleva, vystoupí tak zpoza Maladanta a vy si zavýsknete: *Ano!*, jako by snad měl ještě šanci. Jenže Esperanza si vzápětí stoupne zpátky tam, kde byl. Někdo tiše zasténá. Člověk cítí potřebu na někoho svalit vinu, říct: *Tady*, tady jste udělali chybu. Proto se to stalo. Kvůli Esperanzově pozici. Protože Bocková ustoupila ode dveří. Něco se přece musí najít, nějaká chyba, bez níž to celé mohlo dopadnout jinak. Přece to nemuselo skončit tak zle.

Vibrace. Trup duní slabými nárazy.

De Veerův odosobněný hlas: „Deset vteřin, šéfe.“

Maladanto hlásí: „Nevíme, co nás čeká. Ale to ani oni. Tak ať se nestane něco, co by se vůbec stát nemuselo.“

White nepatrně pohne rty. Odjakživa jste si mysleli, že se do nich kousal, ale ve skutečnosti něco nehlasně říká. Chvilku odezíráte a dojde vám, že se modlí.

Z temnoty se vynoří zavalitá, těžkopádná končetina. Ovine se kolem přepážky jako kořen stromu. Vzápětí se objeví další končetina a další. Je jich nějak moc. Před očima se vám vynoří nepravidelný tvar. Nesouměrná hlava a ramena a masivní trup. Vypadá to jako sukovité dřevo, ale ve skutečnosti je to jakási průhledná pryskyřice. Pod povrchem se cosi hýbe, stahují se tam a zase rozpínají nějaká vlákna, skoro jako miska červů. Druhý tvar slézá ze stropu, ucítí gravitaci, seskočí na zem a dopadne na všech šest tlustých končetin. Botami vám projede záchvěv.

„Bože můj,“ špitne kdosi za vámi.

Maladanto, Esperanza, Bocková a White se ani nepohnou. Tohle jste na nich vždy obdivovali, ale teď vám to naprosto vyrazí dech. Sledovali, jak jim na palubu vlezly dvě hrůzné mimozemské potvory, a nehnuli ani brvou, natož aby utíkali.

Stvoření se pohybují váhavě, šinou se vpřed a kývají hlavami. Víte, co jsou zač. Dnes mají několik jmen, ale lidé jim běžně říkají *mloci*. Víte o nich spoustu věcí, o kterých Maladanto se zbytkem posádky neměli ani ponětí.

Mloci si jich podle všeho všimli. Následuje několik okamžiků ticha: jeden, dva, tři, čtyři. Maladanto zvedá ruku na přivítanou.

Mlokům chvíli trvá, než zareagují. Není zřejmé, jestli mu rozuměli. První se následně začne uklánět. Stál na čtyřech zadních končetinách a nyní sestoupil na všech šest. Sklání hlavu.

Maladanto na sobě většinou nedává nic znát, a teď má navíc půlku tváře zakrytou helmou, i tak je ale vidět, co se mu honí hlavou. Ani se neodvažoval doufat, že by narazili na něco živého, nota bene inteligentního, nota bene schopného komunikace. Ve snaze napodobit gesto, které si ovšem špatně vyložil, sám sklání hlavu.

Mlok rozevívá obličej. Poprvé vidíte, jak se ochranná prykyřice stahuje ke straně a obnažuje jeho pravou tvář. Maladantovi to ale muselo připadat, jako by se obludě rozložila hlava. Mlok otevírá čelisti. Pohybuje krkem, čemuž se dnes říká podle zvuku, který při tom vydává: *hakuje*.

Maladanto sebou škubne. Stěnu za ním potřísní tekutina.

Víte, že mloci dokážou plivat drobné kvark-gluonové projektily, což jsou v podstatě miniaturní černé díry, které za sebou nechávají stopu potrhané hmoty. Když vám totiž centimetr od srdce a metr a půl od prstů na noze proletí tělem projektil s takovou gravitací, zapůsobí na různé části vašeho těla nepředstavitelně odlišné síly. Posádka *Coral Beach* o něčem takovém nemá potuchy. Vidí jen, jak Maladantovi imploduje tělo.

Jeho kus narazí do Esperanzy. Právě on drží v ruce bodec na dobytek, což je ve skutečnosti dosud nepoužitá pohotovostní zapalovací elektroda lodního palivového urychlovače. Dokáže vygenerovat výboj tak silný, že člověk dostane zástavu srdce,

jenže Esperanza stál příliš blízko Maladantovi a teď padá na zem a pouští ji z ruky.

White se dává na útěk. Bocková měla přesně v tuhle chvíli udělat dva kroky dozadu a zavřít dveře komory. Jenže se k ní přikutálel bodec a ona váhá. Rozbíhá se dopředu, sbírá ho ze země. Mlok se k ní přibližuje a ona zdvihá bodec nad hlavu. White dobíhá ke dveřím a křičí na Bockovou, aby utíkala za ním. Takhle to dopadlo: Bocková nechce opustit Esperanzu a White Bockovou.

Mlok se zastavil. Bocková by ho mohla zasáhnout, ale nic nedělá. Drží mimozemšťanovi bodec přímo před tělem a nikdo by jí neměl za zlé, kdyby strachy ztuhla, ale v tom problém není. Bocková je bioložka, obočí má svaštělé soustředěním. Je na ní vidět, že jí v hlavě znějí Maladantova slova: *Ne že to zkoníte*. Než bodne prvního inteligentního tvora nalezeného mimo teplou modrou bublinu planety Země, chce si být sama jistá, že je to tak správně. Mohla jednoho zabít. Nebo ho alespoň zranit. Kdo ví. Zatímco se rozhoduje, oba mloci haknou a obrátí ji i Whitea naruby.

Esperanza vám nahlas zachrčí do ucha. Odstrčí děsivě zpřeházené Maladantovo tělo a začne se plazit ke dveřím zhruba o šest metrů dál. Mloci ho pozorují. Z tváře se jim nedá vyčíst vůbec nic. Oba mají obličej rozevřené a po stranách jim volně visí odporné proužky pryskyřice, nicméně tvář vespod – široká ústa bez rtů a černé, kulovité oči – není schopná jakéhokoliv výrazu. Esperanza je osmapadesátiletý botanik, který se proslavil zkoumáním genotypů kvetoucích rostlin. Mloci ho nechají doplazit se téměř ke dveřím a teprve pak z něj nadělají sekanou.

Lidé kolem pláčou. Varovná světla blikají. Mločí projektily proletěly celým trupem *Coral Beach* a nechaly za sebou tunel o průměru pětadvaceti centimetrů, takže všude fouká vítr. Mlokům je to zjevně jedno. Přes tváře se jim znovu stahuje pryskyřice a vytváří čerstvou ochrannou vrstvu. Do

mezikomory za nimi vlézají další mloci. Pomalu a důkladně prozkoumávají loď. Procházejí dveřmi, které nikdo nezavřel. Za nimi jsou další dveře, ty je zbrzdí jen nakrátko. Když se jim nepodaří otevřít je násilím, vyhakují si v nich díru. *Coral Beach* není kdovíjak velká loď. De Veers je brzy odhalen. Snaží se rozchodit motory a stočit loď směrem k mimozemskému balvanu. Nemá k dispozici žádné zbraně, takže se do něj rozhodl alespoň vrazit.

Mloci jsou zticha. Ani se nesnaží komunikovat. Jednoduše ho zabijí. Nevíte proč. Existuje spousta teorií. Podle některých za to nemohli. Sami jsme vletěli do jejich teritoria a oni se jen bránili. Jsou to hloupá zvířata, která si nejsou vědoma svého konání. Vyložili si nějaký Maladantův pohyb jako hrozbu. Lidé mají spoustu názorů. Vy jen víte, že jakmile video konečně, milosrdně skončí, chce se vám zabít tolik mloků, kolik jen zvládnete.

Sedm let od kontaktu

1

[Gilly] START

Než mu dovolili vystoupit před dvěma miliardami diváků po celém světě, chtěli mu ještě upravit obočí. Seděl před zrcadlem olemovaným žárovkami, v křesle, které žena se stříbrnými rty posouvala nahoru a dolů, jak se jí zrovna zachtělo, a snažil se nehýbat.

„Levé je v pořádku,“ řekla. „Pravé se mi nepozdává.“

V tom křesle seděl už dvě hodiny. Prošel rukama jednoho maskéra, kadeřnice, stylisty a pak ještě této druhé maskérky. Měl pocit, jako by mu z obličeje udělali sádrovou masku, která mu praskne a rozpadne se, jen co se trochu pousměje.

„Úsměv,“ vyzvala ho. Maska nepraskla. „Můžu pro Gilliga na poprosit o trojitý primer?“

„Gillyho,“ opravil ji automaticky. Jméno *Gilligan* neměl rád.

„Jsem tak nervózní, že snad vrhnu,“ poznamenala žena po jeho levici. „Toho borůvkového jogurtu začínám pomalu litovat.“

V křeslech vedle něj seděli další tři důstojníci. Právě promluvila Talia Beanfieldová, důstojnice Podpory. Gilly na ni hodil očkem, ale zrovna se nahrávala na telefon. I on měl natáčet krátká videa. Služba je pak chtěla sestříhat dohromady a udělat z nich pohled do zákulisí startovního ceremoniálu.

Všimla si, že se na ni dívá, a usmála se. Beanfieldová byla skoro celou poslední půlhodinu obalená ručníky a sponkami.

Teď jí to ale slušelo. Vlasy měla rafinovaně vyčesané, medově hnědé a třpytily se jí, kdykoliv se pohnula. „Ochutnals ten jogurt, Gilly?“

„Ne.“

„Pán má pod čepicí,“ řekla do telefonu. „Právě proto má Gilly na starost Analýzu dat a já Podporu.“

„Promiňte,“ omluvila se maskérka. „Musím vás dokončit.“ Postavila se mezi ně a pokračovala v útoku na Gillyho tvář.

„Přestaň ty maskéry tak trápit, Gilly,“ utahovala si z něž Beanfieldová. „Ty a tvá nezbedná obočí.“

„Jen jedno,“ podotkla maskérka. „Jen to právě.“

„Je to rebel,“ poznamenala Beanfieldová.

„Len je tu,“ zvolala žena u dveří. „Poslední úpravy, prosím!“

Gilly využil příležitosti a rozhlédl se po ostatních. Kapitánka Jacksonová se opírala v křesílku, kolem krku měla bílý bryndák, oči zavřené a nejspíš spala. Co si tak Gilly všiml, ani ona zatím nenatočila jediný klip. Mezi ní a Beanfieldovou seděl zbraňový důstojník Anders. Měl tmavé vlasy, světlé strniště a byl to pravděpodobně nejhezčí chlap, kterého Gilly v životě viděl. Kdykoliv se Gillymu nepodařilo vyhnout se zprávám o něm samotném, udivovalo ho, jak moc mezi ostatní nezapadá: připadal si jako fanoušek, který vyhrál v soutěži možnost setkat se s celebritymi. Válečná hrdinka Jacksonová, ztrápený hezounek Anders, nenuceně okouzlující lvice salonů Beanfieldová... a vedle nich Gilly, expert na umělou inteligenci s věčně vyplašeným výrazem ve tváři, který nikdy nevěděl, co s rukama.

Dveře se otevřely. Dovnitř vstoupil muž v uniformě a zateskal. Jmenoval se Len a byl to jejich vedoucí ze Služby. Bylo mu kolem třiceti, měl pár kil navíc a sršel energií. „Je čas. Jak se cítíme?“

„Jako zmalovaná kurva,“ odpověděl Anders.

„Paráda,“ řekl Len. „Tím pádem můžeme vyrazit, ano?“

„Ano,“ přitakala Jacksonová, která přece jen nespala. Sundala si bryndák a stála u dveří dříve, než se ostatní vůbec stačili

vysoukat ze svých maskérských trůnů. Žena se stříbrnými rty ustoupila o krok dozadu a poprvé za dlouhou dobu se Gillymu podívala do očí, ne kolem nich.

„Hodně štěstí,“ popřála mu.

Dodávka měla zatmavená okna. Když přejížděli ranvej, Gilly i tak zahlédl můstek k raketoplánu: vysokou kovovou mříž, která jim pomůže vystřelit do horních vrstev atmosféry. Odtud přeletí k lodi, co se po dvou letech práce nedávno dostavěla na oběžné dráze. Následně měsíc poletí na palivo a pak se prudkým skokem připojí ke čtyřem dalším bitevním lodím třídy Providence, které už dopluly dále, než si kdo dokáže představit, a bojují s mimozemskou rasou. Než na to ale dojde, bude Gilly muset přežít to, z čeho má skutečně strach.

„Plán je zhruba takovýhle,“ řekl Len. „Rodinní příslušníci vám budou sedět všichni vedle sebe vpravo od pódia. Klidně jim zamávejte, pošlete polibek, cokoliv se vám zamane. Udělat to můžete kdykoliv, ale hlavně na to nezapomeňte na konci, až budete odcházet k raketoplánu.“

„Já už se s nimi loučil dnes ráno,“ namítl Gilly.

Len vteřinku přemýšlel, jestli zertuje. „Tohle loučení uvidí publikum, tak jim aspoň zamávejte, jasný?“

„Jo, dobře,“ přitakal Gilly.

„Procítěně,“ doplnil Len. „Jako byste se měl vydat na trýznivou čtyřletou misi na záchranu světa a hrozilo vám, že už je nikdy nevidíte. Víme?“

„Víme,“ řekl Gilly.

Len si ho ještě okamžik měřil pohledem a pak se otočil k Andersovi. „Paule, vedle vašeho strýce budou dvě prázdná místa.“

Ta budou za Andersovy bratry, kteří přišli o život v předchozích bojích. Gilly věděl ještě o třetím bratrovi, který spáchal sebevraždu, a o otci, co se upil k smrti. Na start měl z Andersovy rodiny dorazit jediný příbuzný, a to jeho strýc – když

se dnes ráno všichni viděli, opakovaně Gillymu tiskl rameno a nabádal ho, ať investuje do jeho obchodu s matracemi.

„Guvernér bude mít zahajovací proslov,“ pokračoval Len. „Šest minut. Stačí, když budete stát v pozoru a tvářit se, že posloucháte. Následovat bude dvouminutové spirituální, ale zcela nedenominační požehnání, během kterého se můžete dívat buď do země, nebo k nebesům. Taky to můžete střídat, to je na vás. V žádném, ale opravdu v žádném případě se ovšem v tuhle chvíli nedívejte ke svým rodinám, nikomu nemávejte ani jinak nenaznačujte, že se nudíte nebo jste duchem nepřítomní.“ Podíval se na Gillyho. „Je to jasné?“

„Rozumím.“

„Jsou chvíle, kdy svojí roztržitostí a nedodržením protokolu získáváte body,“ pokračoval Len. „Rád bych tedy podotkl, že dneska by to tak nebylo.“

„Chápu,“ řekl Gilly.

„Věřím vám,“ zdůraznil Len a ještě chvíli na něj upíral pohled, což podle Gillyho trochu podkopávalo podstatu jeho sdělení. „Poté se přesuneme k politikům a korporátním sponzorům.“ Odrecitoval pár jmen, z nichž Gilly znal jen některá. Služba ho sice poslední rok nepřetržitě trénovala, ale i tak byl technicky vzato stále civil: zaměstnanec Surplexu, společnosti, která postavila jejich loď. Jako jediný ze čtyřčlenné posádky neměl vojenské zkušenosti. Zároveň byl ze všech nejmladší. Bylo mu šestadvacet, o šest měsíců méně než Beanfieldové.

„V určité chvíli admirál zmíní vašeho manžela,“ řekl Len Jacksonové, která se zrovna dívala okýnkem na můstek. Na očích měla tmavé brýle a Gillyho napadlo, kolik toho přes ně asi tak vidí. Slabé světlo uvnitř dodávky jí do tváře vrývalo vrásky. Jacksonová byla o deset let starší než všichni ostatní, táhlo jí na čtyřicet. „Možná ho požádá, aby povstal, nebo k němu jenom obrátí pozornost. Ani jeden nemusíte nic dělat. Jen jsem chtěl, abyste věděla, že na vás tímto způsobem upozorní.“

„V pořádku,“ řekla Jacksonová.

„Admirál se poté obrátí k vám a řekne něco na způsob: ‚Troufáte si na tento úkol?‘ Na což vy odpovíte...“ Ukázal na Gillyho.

„Naše poslání je jednoduché,“ odpověděl Gilly. „Jakmile loď odhalí přítomnost mloků, zaujmeme pozice. Beanfieldová půjde na Podporu, Anders na Zbraně, Jacksonová na Velení a já dozadu k motorům na Analýzu dat. Potom už jen rozprášíme všechno v okruhu tisíce kilometrů na cimprcampr.“

„Strhující řeč,“ poznamenal Len. „Pokud bychom ale měli znít trochu pozitivněji...“

Beanfieldová navázala: „Budeme se den za dnem snažit dostat víře, kterou v nás vkládá devět miliard lidí ve dvou stech zemích po celém světě. I kdybychom na to neměli, uděláme vše, co bude v našich silách.“

„Lepší. Akorát možná nezmiňujte těch dvě stě zemí.“

„Zmiňuju je pokaždé. Neměli bychom zahrnovat všechny?“

„Zpravidla ano,“ přitakal Len. „Nicméně někteří naši mezinárodní partneři zatím nezvládli poslat všechny slíbené prostředky na stavbu lodi *Providence-5* a jiní, jen tak mezi námi, ještě neposlali vůbec nic, takže s nimi nadále jednáme. Rád bych se tomuhle tématu vyhnul oklikou.“

„Krom toho na světě není žádných dvě stě zemí,“ řekl Gilly. „Myslím, že jenom sto devadesát šest.“

Beanfieldová po něm střelila pohledem.

„Hádám, že jsi zaokrouhlovala,“ doplnil Gilly.

„I to je dobrá poznámka,“ navázal Len. „Asi by nebylo dobré omylem přiznávat suverenitu neuznaným národním celkům. Přemýšlelo se nad umístěním každé jedné vlajky na pódiu, takže vás čtyři budeme zabírat s tou americkou v pozadí a s lodí viditelně nad vámi.“

„Viditelně?“ podivil se Gilly. Lidé běžně tvrdili, že se stavba lodí dá pozorovat ze Země. Ve skutečnosti ale plavidla vypadala jen jako špendlíkové hlavičky, miniaturní tečky rozeznatelné pouze na noční obloze.

„Samozřejmě,“ přikývl Len, „stačí přidat pár filtrů a video upravit.“

„Aha,“ Gilly na to.

„A tím skončíme,“ řekl Len. „Pak už jen přejdete k můstku do raketoplánu a celou tuhle habaďuru budete moct hodit za hlavu.“

„Ona se zase nějaká vyvrbí,“ řekl Anders.

„To je pravda,“ souhlasil Len, „horší už to ale nebude. Nějaké otázky?“

Dodávka zpomalila a najela na cestu označenou svítícími oranžovými kuželi. V dálce sílil bílý šum a Gilly doufal, že ho vydávají motory raketoplánu, ale zřejmě to tak nebylo. Během dopoledního setkání s rodinami, když politikům a generálům pobíhali pod nohama jejich vyparáděné neteře a synovci v tmavých oblecích, se ho jeden bratranec zeptal: *Víš, jaká se tam očekává účast?* Gilly měl sice hrubou představu, protože start každého raketoplánu k lodi Providence provázely velké davy, ale než se stačil ohradit, že to vlastně ani nechce vědět, bratránek zvolal: *PĚTASEDMDESÁT TISÍC*. Gilly tu myšlenku nedokázal pustit z hlavy. Možná by dokázal vytěsnit existenci publika u obrazovek, ale tolik reálných tváří se mu bude ignorovat těžko.

„Hej.“ Beanfieldová ho koplá do holeně. „To zvládneš.“ Usmívala se a skutečně mu zlepšila náladu. Nejen tím úsměvem, ale i připomínkou, že ona sama je součástí posádky proto, že má téměř nadpřirozenou schopnost jednat s lidmi, a Gillymu občas přišlo, jako by mu dokázala číst myšlenky. Každý z nich se dostal až sem, protože patřili k nejlepším ve svém oboru. Prošli náročným výběrovým procesem za použití sofistikovaného softwaru. Jeho přítomnost zde nebyla náhoda. Byl, kde měl být.

Dodávka zastavila. Dveře se otevřely. Vystoupil ven, kde vál mírný vítr, vysoko nad hlavami se klenula obloha a kolem pobíhaly stovky lidí s černými kšiltovkami a headsety. Mezi

obřími nákladáky stály vyrovnané bedny s těžkou výbavou. Kousek opodál se tyčila zadní stěna pódia, patnáct metrů do výšky a dvakrát tolik do obou stran. I tak viděl, jak konstrukci z obou stran obestupuje dav, neurčitá masa lidí připomínající jednolitou entitu. Vydávali zvuk, jako když šumí oceán.

„Letecká posádka dorazila k zadní straně pódia,“ řekla jakási žena v černé kšiltovce.

„Kolik přišlo lidí?“ zeptala se Beanfieldová.

„Poslední odhad je kolem pětaosmdesáti tisíc,“ odpověděl Len. „Museli jsme otevřít rezervní sektory.“

„Bože,“ povzdechl si Gilly.

„Žádný stres. Do očí vám bude mířit tolik světel, že neuvidíte vůbec nic.“

Lenovi nad ramenem zabzučel dron, zůstal stát ve vzduchu a sledoval je. Beanfieldová ukázala jeho směrem palce nahoru. Gilly se k němu otočil zády, zadíval se k obloze a pokusil se upřesnit polohu lodi.

„Vidíš ji?“ zeptala se Beanfieldová.

Zakroutil hlavou. „Je tu moc světla.“

„Ale je tam,“ usmála se.

Dav zaburácel. Na pódiu se muselo něco dít. Krátce nato ke Gillymu dolehl dunivý hlas se zvláštní ozvěnou, protože všechny reproduktory byly natočené opačným směrem.

„Tak jo,“ řekl Len. „Tady vás opustím.“ Podíval se na ně.

„Hlavně se moc nedojímejte,“ varoval ho Anders.

„Chci vám říct, že jste byli ta nejlepší banda cvičených opic, která mi kdy prošla rukama,“ prohlásil Len. „Ve vsí vážnosti, během předstartovního výcviku jste na mě opravdu udělali dojem. Víím, že o tenhle mediální cirkus nikdo z vás nestál, ale jsem rád, že jsme se konečně dostali k cílové rovince a že se začnete věnovat své skutečné práci. Všichni, koho necháváte za sebou, na vás jistě budou pyšní.“

„Ne že mě rozbrečíte,“ řekla Beanfieldová. „Líčili mě několik hodin.“

„Jacksonová,“ ozvala se žena v kšiltovce a ukázala prstem na místo, kam si měla Jacksonová stoupnout. „Pak Beanfieldová. Anders. Gilligan.“

„Gilly,“ namítl on. Jenže v tu chvíli hlasatel něco řekl, dav zařičel a on si nebyl jistý, jestli ho slyšela.

Len se postavil do pozoru a zsalutoval. Oni jemu také, dokonce i Gilly, který salutování doteď pořádně nepřišel na kloub. Žena je pomalu odváděla ke schodům na pódium. Gilly se ohlédl – Lem jim pořád salutoval.

„Nahore je o schod víc, než bylo původně,“ varoval je Len. „Tak nezakopněte.“

Konečně bylo po všem a on se mohl navléct do tlakového obleku, připoutat do sedadla a s koleny namířenými k nebi nechávat krev, aby mu proudila do zátylku. Přitom silným polymerovým sklem sledoval, jak klínek modré oblohy postupně černá. Raketoplán se třásl jako stará atrakce na pouti a hučel jako vodopád, ale to všechno bylo normální. Vlastně ho to uklidňovalo. Věděl, co tu může očekávat.

„Koukejte na Gillyho,“ zachrčel mu ve sluchátku hlas Beanfieldové. „Je tu víc v klidu, než byl na pódiu.“

Anders se zasmál.

Jacksonová oznámila: „Přelétáme Kármánovu hranici. Jsme oficiálně ve vesmíru.“

„Čtyři roky nebudete blíž domovu, než jste teď,“ řekl Gilly. „Nebo teď. A teď.“

„Jestli s tím nepřestaneš, čeká nás pěkně nudná mise,“ upozornil ho Anders. „Za jak dlouho budeme u lodi?“

Gilly to věděl, ale nechal odpovědět Jacksonovou. „Za tři minuty dosáhneme synchronní orbity. Za deset budeme kotvit.“

„Hele,“ řekla Beanfieldová. „Hvězdy.“

„Ty jsou na nebi už nějaký ten pátek,“ poznamenal Gilly.

„Ale ne tolik.“ Měla pravdu: sklo jimi bylo poseté. Ne jako doma, kde se člověk podíval k obloze a tam zářilo pár roz-

troušených bodů. Tady svítilo celé město nekonečných světél.
„A ani se nemihotají.“

„Ve vesmíru není atmosféra.“

„Brzdící zážeh,“ ohlásila Jacksonová. „Držte se.“

Raketoplán zarachotil a zaskučel. Kolem Gillyho se omotaly prsty neviditelné ruky a škubly jím dopředu. Sedadlo zaskřípělo.

„Do přčic,“ vyjekl zničehonic Anders.

„Co se stalo?“ zeptala se Jacksonová.

„Asi jsem si dole nechal telefon,“ řekl. Všichni se zasmáli.

Dostali se na synchronní orbitu těsně před lodí. Proto se k nim plavidlo blížilo zezadu a oni sami ho neviděli. Na raketoplánu nebyla umělá gravitace, takže museli až do přistání zůstat přikurtovaní. Jacksonová hlásila vzdálenosti, dokud se za polymerovým sklem konečně neobjevilo cosi bílého, v čem Gilly poznal sekci lodi věnovanou výrobě materiálů. Pak se objevily další, sekce za sekci, na některých namalované vlajky, na jiných provozní označení. Plán lodi znal velmi dobře, ale od raných fází konstrukce ji na vlastní oči neviděl, takže ho překvapilo, jak byla velká. Jedna věc bylo vědět, že má téměř pět kilometrů na délku a váží přes milion tun, něco jiného to vidět.

„Je velká jako město,“ řekla Beanfieldová. „Nebo jako ostrov.“

„Projektor hmoty,“ ukázal Anders ke krychlovitému výběžku, kolem nějž prolétali. Zůstával zatažený, ale Anders měl pravdu: tohle byl jeden z lodních kanonů. „To je paráda.“

„Andersi, za chvíli poletíme kolem tvojí stanice,“ oznámil Gilly.

„Kde?“

„Nebude vidět. Je pár vrstev pod trupem.“

„Aha,“ řekl Anders. „Díky, pane průvodce.“

Gilly pokrčil rameny. „Zvenku už ji neuvidíš.“

„Zvenku ji nevidím ani teď.“

„No jo,“ Gilly na to.

Loď jim dál ubíhala před okny: laserová děla, řady tlakových senzorů a pouzdra, která měla za úkol vytvářet elektrostatický štít. „Tak,“ vydechl Anders. „Nevím, jak vy, ale já už bych se rád odpoutal.“

„Už tam budeme,“ řekla Jacksonová. Loď zjevně zpomalovala, což znamenalo, že se přibližovali její rychlosti a chystali se kotvit. Donedávna zde pracovala stovka lidí a desítky tisíc dronů. Poslední dva týdny však loď plula prakticky opuštěná a čekala. Zbývající kmenová posádka měla nasednout do raketoplánu a vrátit se s ním na Zemi.

Loď se otočila a zmizela Gillymu z dohledu. Raketoplán se chvíli motal na místě a hledal správnou pozici. Pak se ozval náraz kovu na kov.

„Vítejte doma,“ zvolala Jacksonová. „Alou do práce.“

Na lodi bylo ticho. Gillymu to uvnitř vonělo po slupkách od pomeranče. Do vstupní komory se vešel jen jeden člověk a na druhé straně vnitřních dveří se táhla dlouhá chodba s nízkým stropem, z níž vystupovaly výčnělky a svazky kabelů, které v neonovém světle vrhaly temné stíny. Nezbyde jim než si zvyknout na to, že budou muset sehnouti lézt a prodírat se kolem věcí, na nichž zjevně záleželo více než na prostoru pro posádku.

Jacksonová s Beanfieldovou se motaly před ním. Anders se vzadu dostal ze dveří komory a Gilly se šoupl, aby mu udělal místo. „Kurva, tady je to malý,“ ulevil si Anders.

„Tos nevěděl?“ Prošli stovkami simulací. Služba nechala v hangárech postavit model lodi Providence včetně jejích sekcí, uvnitř kterých si přehrávali nejrůznější scénáře.

„Myslel jsem, že přeháněli.“ Anders bezděky zakroužil rameny. „Ten krám je pět kiláků dlouhý. To nemohli přidat aspoň dvacet čísel na šířku?“

„Určitě k tomu měli dobrý důvod,“ namítl Gilly. „Můžu se zeptat dělníků ze Surplexu.“

„Udělalí to, aby to dobře vypadalo,“ vysvětlila Beanfieldová. „Nechceme přece, aby se lidi na Zemi dívali na naše vstupy a čílili se, že jsme si za jejich obětované peníze vyrazili na luxusní mezihvězdnou plavbu.“

„Určitě se mohla vymyslet nějaká zlatá střední cesta,“ protestoval Anders, „na hony vzdálená týhle kravině.“

„Bude to mít i nějaký technický důvod,“ řekl Gilly. „Zjistím to.“

„Všichni zorientovaní?“ zeptala se Jacksonová. „Tak jdeme na ubikace. Vezměte si fólii a záchranné jádro a začněte s předletovou kontrolou.“

Fólií myslela průhledný proužek plastu, který se navlékl na horní část obličeje a zobrazoval člověku informační displej, komunikaci na palubě a umožňoval různými způsoby interagovat s lodí. Záchranné jádro byla objemná černá krabice, kterou museli nosit připoutanou na zádech, kdykoliv vylezli z kabiny, a která by jim v případě katastrofické ztráty tlaku nebo náhlé změny teploty navlékla kolem těla tenký oblek a helmu a třeba jim tak zachránila život. S jádrem na zádech se člověku špatně pohybovalo, bylo nepohodlné a Gillymu přišlo, že skoro určitě nemá význam, protože ať už by se trupem lodi dostalo dovnitř cokoliv, rovnou by je to zabilo. Jenže jádro bylo součástí protokolu, a tak ho nosil.

Přešli hlouběji do lodi. U prvního žebříkového vstupu otočila Jacksonová rukojetí poklopu, za nímž se objevila osvětlená žebříková šachta, a gestem naznačila Gillymu, že má vlézt dovnitř. Jen co vstoupil, rozhučely se mu pod nohama motorizované příčky a začaly ho vynášet vzhůru. Ubikace měli všichni ve stejné sekci na palubě C a mezi sebou jen tolik prostoru, aby si nešlapali po hlavách. Prolezl chodbou až ke dveřím s nápisem UBK-4: GILLIGAN a dotekovým displejem. Stiskl ho a před ním se otevřel jeho jediný osobní prostor na příští čtyři roky.

Vstoupil dovnitř. Dveře se za ním okamžitě zavřely. Kajuta byla malá, ale stačilo to. Sklápěcí postel, sklápěcí stolek, sklápěcí umyvadlo. Vnořenými rukojetmi se daly vytáhnout šuplíky a otevřít skříň. Osvětlení bylo příjemně tlumené. Přešel k posteli, sundal si košili a navlékl si záchranné jádro. Když si na obličej natahoval fólii, na skříni, nad umyvadlem a na dveřích, tedy na všech místech, která mohla sloužit jako virtuální obrazovky, se mu rozsvítil nápis DOBRÝ DEN.

„Nádhera,“ řekl. Chvilku si s fólií hrál, než zjistil, jak se té uvítací zprávy zbavit.

Šel ke dveřím. Pak se ohlédl. Stěží si dokázal představit, kolik času tu stráví. Nedalo se to celé vstřebat. Jenže to asi ani nemusel. Bude to prostě brát den za dnem. Stiskl dotykové tlačítko a vyšel ven.

Triatřicet dní loď plula na palivový pohon. Gilly tu dobu využil, aby si zvykl na nový režim a na různé zvláštnosti života na lodi, jako třeba to, že měl celý den na obličej kus plastu a nemohl se pořádně protáhnout, aniž se o něco nepraštil. Většinu času trávili o samotě, ale minimálně jednou denně společně jedli v Kon-1. Dva šli vždy na službu a dva se z ní vraceli, všichni shrbení kolem sklápěcího stolu s kovovými miskami a talíři, v nichž měli hutnou polévku a občas bochníček chleba.

„Fuj,“ ušklíbla se Beanfieldová na Anderse. „Nemůžeš jíst jako člověk?“

„Co je?“ zeptal se Anders. Chleba měl rozdrobený všude kolem. Z fotek a videozáznamů Gilly nabyl dojmu, že je Anders klidný a sebevědomý, ale ve skutečnosti to byl tak trochu maniak. Uklidnil se, jen když na něj mířily kamery.

„Proti tobě už vážně sedět nebudu,“ řekla Beanfieldová. „To je fakt utrpení.“

Jacksonová je přerušila: „Dosáhli jsme minimální rychlosti S.“

Podívali se na ni. „Kdy?“ zeptal se Gilly. „Teď?“ Projel si čísla